

Sygn. akt V C 624/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział V Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Lidia Mierzyńska

Protokolant: Magdalena Waligóra

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 r. w P.

sprawy z powództwa

**Miasta P.**

przeciwko

**B. P.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 280,60 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych sześćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 02 października 2014 r. do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. kosztami sądowymi w zakresie opłaty sądowej od pozwu obciąża pozwaną i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 zł,
4. w pozostałym zakresie nie obciąża pozwanej kosztami postępowania.

SSR Lidia Mierzyńska

## UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16 stycznia 2015 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód Miasto P. – Zarząd (...) wniósł o zasądzenia od pozwanej B. P. kwoty 290,10 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 280,60 zł od dnia 02 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że podczas przeprowadzonej w dniu 17 września 2014 r. kontroli biletów na linii nr 13 stwierdzono, że pozwana nie posiadała ważnego biletu na przejazd (...) miejską (...), co upoważniło powoda do wystawienia jej wezwania do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 280 zł i należności za przejazd 0,60 zł, płatnych w terminie 14 dni od dnia jej wystawienia. Pozwana tej należności nie uiściła, w związku z czym winna również uiścić odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty należności głównej 280,60 zł od dnia następnego po terminie płatności wystawionego wezwania, tj. od 02 października 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wskazał, że wobec braku zapłaty należności był zmuszony skierować do pozwanej pisemny monit, którego koszt wyniósł 9,50 zł. Jako podstawę prawną obciążenia pozwanej kosztami sporządzenia monitu powód wskazał przepis art. 471 k.c. w zw. z art. 477 § 1 k.c. Zdaniem powoda, mimo że kontroler wystawia pasażerowi na miejscu wezwanie do zapłaty, w przypadku

nieuiszczenia przez niego wymaganej należności w terminie, celowe wydaje się wysłanie pocztą ponownego wezwania do zapłaty (monitu).

W dniu 28 stycznia 2015 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu powołała się na swoją trudną sytuację materialną.

Po przekazaniu sprawy do tut. Sądu jako sądu właściwości ogólnej strony podtrzymały swe stanowiska.

### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

W dniu 17 września 2014 r. pozwana B. P. jechała tramwajem (...) komunikacji miejskiej linii nr 13. O godz. 15:59 dokonano w tym pojeździe kontroli biletów pasażerów. Pozwana nie posiadała ważnego biletu na przejazd. Należność za przewóz wynosiła 0,60 zł. W związku z tym kontroler wystawił wezwanie (...) do zapłaty należności za przejazd 0,60 zł i opłaty dodatkowej 280 zł, płatnych w terminie 14 dni. Pozwana potwierdziła okoliczności wystawienia wezwania własnoręcznym podpisem.

okoliczność bezsporna, a nadto dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17.09.2014 r. – k. 24, zeznania pozwanej B. P. – k. 45

Pismem z dnia 24 listopada 2014r. powód wystawił monit przedsądowy na kwotę: 295,50 zł tytułem opłaty dodatkowej 280 zł i należności za przewóz 0,60 zł wraz z odsetkami od dnia wystawienia monitu (5,40 zł) oraz kosztami monitu 9,50 zł.

dowód: monit przesądowy z dnia 24.11.2014 r. – k. 24

Pozwana B. P. pozostaje bez pracy (nie ma wyuczonego zawodu). Utrzymuje się ze środków otrzymywanych z pomocy społecznej w kwocie 300-450 zł miesięcznie. Mieszka na terenie ogrodów działkowych wraz ze swoim partnerem, który również nie ma zatrudnienia i stałych dochodów.

dowód: zeznania pozwanej B. P. – k. 45

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów oraz zeznań pozwanej.

Na miano wiarygodnych zasługiwały złożone do akt dokumenty oraz ich kserokopie świadczące o istnieniu dokumentów źródłowych tej samej treści. Ich autentyczność nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd nie znalazł również podstaw, by kwestionować wiarygodność zeznań pozwanej B. P. odnośnie jej aktualnej sytuacji materialnej. Zeznania te były szczerze i spontaniczne, nadto nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

### ***Sąd zważył, co następuje:***

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 ze zm.), powoływanej poniżej jako „Pr. przew.”, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Zgodnie z art. 33a. ust. 1 Pr. przew., przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. Zgodnie z ust. 3 tego art., w

razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Zgodnie z art. 34a ust. 2 Pr. przew., w odniesieniu do gminnego regularnego przewozu osób, przepisy dotyczące sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych w razie braku odpowiedniego dokumentu przewozu określa rada gminy.

Zgodnie z obowiązującym w dacie przejazdu pozwanej komunikacją miejską bez biletu, tj. 17 września 2014 r. § 1 pkt 1 lit. a uchwały nr (...) Rady Miasta P. z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie sposobu ustalania w lokalnym transporcie zbiorowym wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, za naruszenie przepisów o przewozie rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej (Dz. U. Woj. W.. 2014, poz. 3193), za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu bądź ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego przejazdu pobiera się opłatę dodatkową w wysokości 100-krotności ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego, która wówczas, zgodnie z pkt I pkt 1 Tabeli nr 1 stanowiącej Załącznik nr 1 do uchwały Nr LIV/209/VI/2013 Rady Miasta P. z dnia 9 lipca 2013 r. w sprawie wysokości opłat za przejazdy lokalnym transportem zbiorowym, wynosiła 2,80 zł. Oznacza to, że opłata dodatkowa wynosiła 280 zł (100 x 2,8 zł).

Pozwana w dniu 17 września 2014 r. jechała tramwajem (...) komunikacji miejskiej linii 13, organizowanej przez Miasto P.- Zarząd (...) w P., bez posiadania ważnego biletu na przejazd. Pozwana nie kwestionowała w żaden sposób roszczenia powoda, ograniczając się jedynie do podniesienia kwestii jej trudnej sytuacji materialnej. Powołane w sprzeciwie argumenty w żaden sposób nie zwalniają pozwanej od obowiązku uiszczenia należności na rzecz powoda. Wobec tego jest zobowiązana do zapłaty należności za przewóz w wysokości 0,60 zł i opłaty dodatkowej w kwocie 280 zł.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 § 1 k.c. Zgodnie z tymi przepisami, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zgodnie z wezwaniem do zapłaty z 24 listopada 2014 r. (k. 24), termin do uiszczenia ww. należności wynosił 14 dni i upływał 01 października 2014 r. Od dnia następnego, tj. 02 października 2014 r. pozwana pozostawała więc w opóźnieniu i zobowiązana była do zapłaty odsetek ustawowych od ww. sumy.

W pozostałej części, tj. co do kwoty 9,50 zł powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne. Powód nie wykazał, by skierowanie do pozwanej kolejnego wezwania do zapłaty z 24 listopada 2014 r. było niezbędne i celowe do dochodzenia roszczenia. Pozwana miała już możliwość zapoznania się z wezwaniem do zapłaty nr (...). Ponadto, powód nie wykazał, co konkretnie składa się na tę należność a wiedza powszechna o cenach usług pocztowych nie pozwala przyjąć, że koszt wysyłki wezwania do zapłaty do pozwanej wynosił 9,50 zł. W konsekwencji, w ocenie Sądu, brak było podstaw do obciążania pozwanej dodatkowo opłatą manipulacyjną za sporządzenie przez powoda i wysyłanie ponownego wezwania do zapłaty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punktach 1. i 2. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punktach 3. i 4. wyroku. Zgodnie z treścią art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wyjątek od powyższej ogólnej zasady przewiduje treść art. 102 kpc, który urzeczywistniając zasadę słuszności, pozwala w szczególnie uzasadnionych wypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej jedynie części kosztów albo na nieobciążanie jej w ogóle tymi kosztami. Sąd z uwagi na przedstawioną przez pozwaną w zeznaniach trudną sytuację majątkową skorzystał z prawa, jaką daje treść art. 102 kpc i, kierując się zasadami słuszności, obciążył ją jedynie kosztami sądowymi w zakresie opłaty sądowej od pozwu w wysokości 30 zł, odstępując od obciążania jej poniesionymi przez powoda kosztami zastępstwa procesowego. Sąd miał na uwadze, że pozwana z uwagi na brak dochodów oraz trudną sytuację materialną korzysta z pomocy społecznej przeznaczanej na podstawowe wydatki związane z bieżącym utrzymaniem.

SSR Lidia Mierzyńska